

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό:

«Σήμερον ἡ τετραυγής τῶν μαρτύρων συνέλευσις τήν Ἐκκλησίαν λαμπρύνει», ψάλλει σήμερα, ἀδελφοί μου, ἡ Ἐκκλησία μας πρὸς τιμὴν τῶν ἐορταζομένων ἁγίων της, τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος Ἱερουσαλήμ καὶ τῶν τέκνων της, τῶν τριῶν ἁγίων μαρτύρων Σεκένδου, Σεκενδίκου καὶ Κηγόρου. Τέσσερις ἅγιοι μάρτυρες πού ἁγιάζουν τὸν τόπο μας καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ ἀγιότητα δὲν εἶναι προνόμιο ὁρισμένων καὶ λίγων μόνο ἀνθρώπων, ἀλλὰ ὅλων τῶν πιστῶν.

Γιατί ποιοὶ ἦταν, ἀδελφοί μου, οἱ ἅγιοι πού ἐορτάζουμε; Μία νέα γυναίκα ἦταν ἡ ἁγία Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία ἔχασε νωρὶς τὸν σύζυγό της, καὶ ἔμεινε μὲ τὰ τρία μικρὰ παιδιά της. Ὅμως τὸ λυπηρὸ αὐτὸ γεγονὸς στὴ ζωὴ της δὲν στάθηκε ἐμπόδιο, ἀλλὰ μᾶλλον ἐφαλτήριο γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν πόθο πού ἔχει ἀπὸ τὴ νεανικὴ της ἡλικία, νὰ ἀφιερωθεῖ στὸν Χριστό.

Καὶ ἐάν τότε, ὑπακούοντας στὴ θέληση τῶν γονέων της, νυμφεύθηκε καὶ ἔγινε μητέρα τριῶν παιδιῶν, τώρα, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της, δὲν ὑπῆρχε τίποτε πού νὰ τὴν ἐμποδίζει νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἱερὴ της ἐπιθυμία.

Ὡς μοναχὴ ἀφιερώθηκε στὸν Χριστό καὶ στό κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου του. Καὶ θὰ ἀρκοῦσε αὐτὴ ἡ προσφορά της στὸν Χριστό γιὰ νὰ τὴν ἀξιώσει τῆς αἰωνίου βασιλείας του. Ὅμως ὁ Θεὸς τῆς ἐπεφύλαξε μεγαλύτερη τιμὴ καὶ μεγαλύτερο στέφανο. Τῆς ἐπεφύλαξε τὴν τιμὴ καὶ τὸ στέφανο τοῦ μαρτυρίου, καθὼς τὸ κήρυγμά της προκάλεσε τὴν ἀντίδραση καὶ τὸν φθόνο τῶν εἰδωλολατρῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν κατήγγειλαν στὸν Ρωμαῖο διοικητὴ τῆς Θεσσαλονίκης, πού διέταξε τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία τόσο τῆς ἴδιας τῆς ἁγίας Ἱερουσαλήμ ὅσο καὶ τῶν τριῶν παιδιῶν της.

Τὸ δικό της μαρτύριο, θὰ μπορούσε νὰ πεῖ κανεὶς ὅτι ἦταν διπλό, γιατί πρὶν νὰ μαρτυρήσῃ ἡ ἴδια γιὰ τὸν Χριστό, εἶδε τὰ τρία της παιδιά νὰ μαρτυροῦν γιὰ τὴν πίστη καὶ τὴν ἀγάπη του.

Αὐτὸ ὅμως πού γιὰ κάθε ἄλλη μητέρα θὰ ἦταν ὀδυνηρό, γιὰ τὴν ἁγία Ἱερουσαλήμ ἦταν ἀφορμὴ χαρᾶς καὶ δοξολογίας τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνο γιατί ὁ Θεὸς τῆς χάρισε τρία παιδιά ἀλλὰ γιατί, παρὰ τὸ νεαρὸ τῆς ἡλικίας τους, ἀξιώθηκε νὰ τὰ δεῖ νὰ ὁμολογοῦν θαρραλέα τὴν πίστη τους στὸν Χριστό καὶ νὰ ὑπομένουν μὲ γενναιότητα καὶ καρτερία τὸ μαρτύριο γιὰ τὴν ἀγάπη του.

Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ὁμολογία καὶ τὸ μαρτύριο τῶν τριῶν τέκνων τῆς ἁγίας Ἱερουσαλήμ, τῶν ἁγίων Σεκένδου, Σεκενδίκου καὶ Κηγόρου, εἶναι ἡ ἀπόδειξη ὅτι δὲν ἀπαιτοῦνται γνώσεις καὶ ἡλικία γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ κανεὶς τὸν Χριστό. Ἀρκεῖ ἡ πίστη καὶ ἡ ἀγάπη σ' Αὐτόν. Ἀρκεῖ ἡ διάθεση νὰ μείνῃ κανεὶς «πιστὸς ἄχρι θανάτου», γιὰ νὰ λάβῃ τὸν στέφανο πού ὑπόσχεται ὁ Χριστὸς στοὺς ἐκλεκτοὺς του.

Καὶ αὐτὴ τὴ διάθεση πού ἀπέδειξαν ὅτι εἶχαν οἱ τρεῖς νεαροὶ μάρτυρες ἀλλὰ καὶ ἡ μητέρα τους, ἡ ἁγία Ἱερουσαλήμ, καλούμεθα καὶ ἐμεῖς νὰ ἀποκτήσουμε, ἀδελφοί μου, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τῶν ἐορταζομένων ἁγίων.

Διότι πολλές φορές νομίζουμε ὅτι ἔχουμε πίστη, νομίζουμε ὅτι ἔχουμε ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό, ἀλλὰ ὅταν καλούμεθα νὰ ἀποδείξουμε αὐτὴ τὴν πίστη καὶ αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ὄχι μὲ τὸ μαρτύριο, ὄχι μὲ τὴ θυσία τῆς ζωῆς μας, ὅπως ἔκανε ἡ ἁγία ὁσιομάρτυς Ἱερουσαλήμ καὶ τὰ παιδιά της, ἀλλὰ στὴν καθημερινή μας ζωὴ, τότε δειλιάζουμε, τότε φοβόμαστε γιὰ τὴ γνώμη τοῦ κόσμου, ντρεπόμαστε νὰ ὁμολογήσουμε τὴν πίστη μας, νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι εἴμαστε ζωντανὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, διστάζουμε νὰ ὑποστηρίξουμε τὴν Ἐκκλησίαν, ὅταν κατηγορεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους ἀπίστους καὶ ἀθέους, ἀποφεύγουμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐκκλησιαζόμαστε, ὅτι νηστεύουμε, ὅτι ἔχουμε μυστηριακὴ ζωὴ. Καὶ ἔτσι, ἀδελφοί μου, ἀρνούμεθα μὲ τίς πράξεις μας τὸν Χριστό ἀντὶ νὰ τὸν ὁμολογοῦμε. Δείχνουμε ὅτι τὸν ἀγαποῦμε μόνο «τοῖς χεῖλεσι», στὰ λόγια, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα «ἡ καρδιά μας πόρρω ἀπέχει», ἡ καρδιά μας βρίσκεται μακριὰ του, γιατί ἂν βρισκόταν κοντά

στόν Χριστό, ἂν τόν ἀγαπούσαμε πραγματικά, τότε δέν θά θέλαμε καί δέν θά μπορούσαμε νά μὴν μείνουμε «ἐδραῖοι καί ἀμετακίνητοι» στήν πίστη καί τήν ἀγάπη μας πρὸς Αὐτόν.

Καί ὅταν ἔχουμε, ἀδελφοί μου, τή διάθεση νά ὁμολογήσουμε τήν πίστη μας στόν Χριστό, τότε καί ὁ Χριστός μᾶς φωτίζει τί πρέπει νά ποῦμε, κατὰ τήν ὑπόσχεσή του ὅτι θά μᾶς δώσει «στόμα καί σοφίαν», ὥστε «οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν».

Καί αὐτή μας ἡ ὁμολογία ἀποτελεῖ τή σφραγίδα γνησιότητος τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης στόν Χριστό, γι' αὐτό καί ἀνοίγει τίς πύλες τοῦ οὐρανοῦ, ἐφόσον ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι ὅποιος τόν ὁμολογήσει ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, θά τόν ὁμολογήσει καί Ἐκεῖνος ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς του τοῦ ἐν οὐρανοῖς, καθιστώντας ἔτσι τήν ὁμολογία τῆς πίστεως τόν πιό εὐθύ δρόμο γιά τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἄς ἀξιοποιήσουμε, λοιπόν, ἀδελφοί μου, καί ἐμεῖς τόν δρόμο αὐτό τῆς ὁμολογίας, καί εὐχομαι μέ τίς πρεσβεῖες τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος Ἱερουσαλήμ καί τῶν τέκνων αὐτῆς, ἁγίων Σεκένδου, Σεκενδίκου καί Κηγόρου, νά ἀξιώσει καί ἐμᾶς ὁ Χριστός τῆς βασιλείας του.

Ἡ ὁμιλία του Σεβασμιωτάτου στην Θεία Λειτουργία:

«Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ».

Προφητικός ὄντως ὁ στίχος τοῦ ψαλμωδοῦ Δαβίδ, ὁ ὁποῖος ἐπιβεβαιώνεται αἰῶνες τώρα μέ τή ζωή καί τά θαύματα τῶν ἀναριθμῆτων ἁγίων τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἐπιβεβαιώνεται καί καθημερινά μέσα στή λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία κάθε ἡμέρα τιμᾷ τή μνήμη καί προβάλλει πρὸς μίμηση τό παράδειγμα τῶν ἁγίων της προκειμένου νά μᾶς ἐμπνεύσει καί νά μᾶς ἐνθαρρύνει στόν ἀγώνα μας γιά τήν ἐν Χριστῷ ζωή καί τή σωτηρία μας.

Καί εἶναι θαυμαστός, ἀδελφοί μου, ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις του, διότι ἡ ἀγιότητα δέν εἶναι ἐπίτευγμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς συνεργασίας, θά λέγαμε, τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό· εἶναι ἡ συνάντηση τῆς ἀνθρωπίνης προσπάθειας μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ, χωρίς τήν ὁποία τίποτε δέν ἐπιτυγχάνεται καί τίποτε δέν ἐπιδιώκεται. Εἶναι μία θεία συναλλαγή, τήν ὁποία συνοψίζει ἡ φράση τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας «δός αἷμα καί λάβε πνεῦμα».

Αὐτός, δηλαδή, ὁ πιστός, πού ἀγωνίζεται μέχρις αἵματος εἴτε κυριολεκτικά, μέ τό μαρτύριο τῆς ζωῆς του, εἴτε μεταφορικά, μέ τήν ἄσκηση, αὐτός λαμβάνει ἀπό τόν Θεό «πνεῦμα». Λαμβάνει ὡς δωρεά τή χάρη καί τήν ἀγιότητα, πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν ἐκπλήρωση τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί τήν πραγμάτωση τοῦ σκοποῦ γιά τόν ὁποῖο τόν ἔπλασε ὁ Θεός, δηλαδή τήν ὁμοίωση μαζί του.

Αὐτό ἐπέτυχαν καί οἱ ἐορταζόμενοι καί τιμώμενοι σήμερα, ἰδιαίτερος ἀπό τήν τοπική μας Ἐκκλησία, ἅγιοι, ἡ ἁγία ὁσιομάρτυς Ἱερουσαλήμ καί τά τρία τέκνα της, οἱ ἅγιοι μάρτυρες Σέκενδος, Σεκενδίκος καί Κήγορος. Ἐδωσαν αἷμα, μέ τό μαρτύριο καί τή θυσία τῆς ζωῆς τους γιά τήν πίστη καί τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, καί ἔλαβαν ὡς ἀνταμοιβή τήν τιμή νά συγκαταριθμηθοῦν μεταξύ τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ, μεταξύ τῶν κληρονόμων τῆς οὐρανίου καί αἰωνίου βασιλείας του.

Καί γι' αὐτό τοὺς τιμᾷ καί τοὺς προβάλλει ἡ Ἐκκλησία μας· γιά νά δείξει καί σέ μᾶς ὅτι ὁ σκοπός τῆς ζωῆς μας εἶναι ἡ ἀγιότητα, καί πρὸς αὐτόν τόν σκοπό πρέπει νά κατατείνουν ὅλες οἱ προσπάθειές μας μέσα στήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία μᾶς παρέχει τά μέσα γιά νά τόν ἐπιτύχουμε.

Καί τά μέσα αὐτά εἶναι τά ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τῶν ὁποίων προσφέρεται ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους, ἡ χάρη ἡ ὁποία τελειοῖ καί τά ἱερά μυστήρια, τά ὁποῖα τελεσιουργοῦνται ἀπό τά χέρια τῶν ἱερέων καί τοῦ Ἐπισκόπου, τελειοῦνται ὁμως, ὁλοκληρώνονται, δηλαδή, διὰ

τῆς θείας χάριτος.

Αὐτή τή θεία χάρη, πού ὅπως θά ἀκούσουμε σέ λίγο, θεραπεύει τά ἀσθενῆ καί ἀναπληροῖ τά ἐλλείποντα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀξιῶνεσαι ἀπό τόν Θεό νά λάβεις καί σύ σήμερα διά τῶν χειρῶν τοῦ Ἐπισκόπου σου, ἀνερχόμενος στή δεύτερη βαθμίδα τῆς ἱερωσύνης καί λαμβάνοντας τόν βαθμό τοῦ πρεσβυτέρου.

Αὐτή ἡ θεία χάρη θά ἐπικαλεῖσαι καί σύ στό ἐξῆς κατά τήν ἐπιτέλεση τῶν ἱερῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας, στά ὁποῖα καθίστασαι ἀπό σήμερα οἰκονόμος καί λειτουργός.

Αὐτή τή θεία χάρη θά μεταδίδεις καί σύ στόν λαό τοῦ Θεοῦ, στό ποῖμνιο τό ὁποῖο θά σοῦ ἐμπιστευθεῖ ἡ Ἐκκλησία διά τοῦ Ἐπισκόπου πρὸς ἁγιασμό.

Αὐτή τή θεία χάρη ὅμως περισσότερο ἀπό κάθε τί ἄλλο θά πρέπει νά ἀγωνισθεῖς μέ ὅλες σου τίς δυνάμεις, τίς ψυχικές καί τίς σωματικές, νά τή διατηρήσεις σέ ὅλη σου τή ζωή, καί ὄχι μόνο νά διατηρήσεις ἀλλά καί νά αὐξήσεις μέ τόν προσωπικό σου πνευματικό ἀγώνα καί μέ τήν προσπάθειά σου νά ἀνταποκριθεῖς στή μεγάλη τιμή πού σοῦ προσφέρει σήμερα ὁ Χριστός, καθιστώντας σε λειτουργό του, καθιστώντας σε ἱερέα του, καί ἐμπιστευόμενος στά χοϊκά χέρια σου τήν ἱερά παρακαταθήκη τῶν μυστηρίων του γιά νά τήν φυλάξεις «ἕως τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτε παρ' αὐτοῦ μέλλεις ἀπαιτεῖσθαι αὐτήν».

Φρόντισε, λοιπόν, ὥστε μέ τήν καθαρότητα καί τή συνέπεια τῆς ζωῆς σου, μέ τήν ταπείνωση καί τήν ὑπακοή σου στήν Ἐκκλησία καί τόν Ἐπίσκοπο, μέ τήν εὐλάβεια καί τόν φόβο τοῦ Θεοῦ πού πρέπει νά μᾶς διακρίνει ὅλους, μέ τόν ζῆλο καί τήν ἀγάπη σου γιά τόν Θεό καί τοὺς ἀνθρώπους, νά φυλάξεις τήν ἱερά παρακαταθήκη, νά φυλάξεις τή θεία χάρη καί νά φανεῖς ἄξιος σέ ὅλη σου τή ζωή τῆς ἐπιλογῆς τοῦ Θεοῦ καί τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Ἐπισκόπου σου, τοῦ ὁποῖου οἱ εὐχές καί ἡ πατρική ἀγάπη θά σέ συνοδεύουν πάντοτε καί θά σέ στηρίζουν στήν ἱερατική σου πορεία.

Καί εὐχομαι καί πιστεύω ὅτι καί μέ τίς εὐχές καί τή συμπαράσταση καί τῶν συμπροσευχομένων σήμερα, στήν ἡμέρα τῆς χαρᾶς τῆς χειροτονίας σου, πατέρων καί ὄλων τῶν κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, ἀλλά καί μέ τή βοήθεια καί τή συμπαράσταση τῆς εὐλαβοῦς σου συζύγου, ἡ ὁποία μέ χαρά ἀνταποκρίθηκε στήν ἐπιθυμία σου νά ἱερωθεῖς καί ἀνέλαβε καί ἐκείνη νά σηκώσει μαζί σου καί τίς χαρές ἀλλά καί τόν σταυρό τῆς ἱερατικῆς διακονίας, θά ἀποδειχθεῖς ἄξιος τῆς τιμῆς πού λαμβάνεις σήμερα, καί θά εὐαρεστεῖς τόν Θεό μέ τή διακονία σου, ὥστε νά ἀξιωθεῖς καί σύ, διά πρεσβειῶν καί τῶν ἑορταζομένων ἀγίων, τῆς αἰωνίου βασιλείας του καί τοῦ μισθοῦ τῶν φρονίμων οἰκονόμων τῆς χάριτός του.